

Juntin aika

Nuori, urbaani ammattilainen käveli pää painuksissa loskaista syystietä kotiin päin. Kengät eivät kiiltäneet, kännykkä oli mykkä, sikapelistä oli jalka poikki.

Eikä hän ollut enää edes aivan nuori. Nuoruus oli huvennut Helsingin arvopaperipörssissä.

Mennyttä oli myös urbaanius. Kaupunkiasunto oli myyty pakko- huutokaupassa ja nyt piti palata takaisin tekopitäjään Rähmänperälle.

Rähmänperän työttömyysaste lähenteli 80,2 prosenttia, joten siellä ei ollut mitään käyttöä ammattitaidollekaan.

Vaan piristyipä hänen mielensä hiemaisesti, kun hän askelsi verä-

jästä aitanpolulle. Pottu oli näköjään jo nostettu ja turnipsitkin kuopan luona kasassa. Nenään tuoksahti tutusti, sillä äijä näytti levittelevän paskaa pellolle vanhan Heluna-ruunan kärryistä. Äitee tuli porstuassa vastaan hakemaan komerosta suolamuikkuja makkarasopan särpimeksi.

"Ka poeka," loihe äitimuoti lausumaan. "Ja jatsarit tuossa siivossa. Mittee ne nyt jaappanilaisetkin sannoo. Ja Lenita. Niistä ies nokkas."

Tovin päästä vääntäysi äijäkin pirtille ja rupesi siinä kuulumisia kyselemään:

"Mittee se on poeka oppia höläkkärehtiny mualimalla?"

"Kaikenlaista, kaikenlaista," vastaili poika kierrellen ja kaarrellen.

"No sehän hyvä", kiitteli isäpap-

pa. "Me jo täällä muorin kanssa arvuuteltiin, että kuhan ois ies pultsariksi ymmärtännä ruveta ettei oes siihen kasinopelliin tarvinna puliveivautua."

"Enhän minä nyt sellaista, isä hyvä", tupisi poika vaivautuneena. "Vaan mitä vikaa siinä sitten olisi, mahtaneeko isä hyvä edes tietää mikä se kasinopeli on?"

"Voe tokkiisa. Se on tuo naapurin poekaki semmonen, oikein pitäjäntootisko. Pajaatsua pella Teppelin paarilla päivät pitkät. Pekulaatiolainaa se oli taas vailla, vuan enpäs antanu, khäkhäkhä."

"Mistäs sinä, isä hyvä, mukasille olisit lainaa antanutkaan, köyhä mies itsekin?"

"Suatampahan tuota olla köyhä tai suotampahan olla olemattaki. Vuan enpähän ou omiani jakamas-

sakaan."

"No kenenkäs sitten?"

"Ka pankinpa tietennii. Tekivätten meikäläisestä pankinpiällysmiehen."

"Mitä ihmettä! Sinusta pankinjohtajan? Miten se on mahdollista?"

"Ka ne on ajat semmoset. Entinen johtaja sai kenkää ja nyt on juntilla kysyntää. Eikä ne minua juntimpaa tästä pitäjämästä löyvä."

"Mutta sehän on todellinen haaste!" innostui poikakin. "Nyt-hän sinä voit ottaa minutkin töihin. Minä olen nääs aika peto noissa pankkiasioissa."

"Ei myö siellä ennee petoja tarvita. Vuan voinhan mie kehua Hulukosen Heikille. Se on temarien kunnallisyhityksen puhheenjohtaja ja sinne nuita näyttää eläskeleposia pankkiötkylöitä uppouvan."

Aleksis K